FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN

fremsat den 8. marts 1988 *

Høje Domstol.

De relevante retsregler og sagernes forhistorie m. v.

De fællesskabsretlige bestemmelser om antidumping er indeholdt i Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT 1984, L 201, s. 1) (herefter benævnt »grundforordningen«), hvis grundlag er artikel VI i GATT og GATT's anden antidumpingkodeks (herefter benævnt »kodeksen«) (EFT 1980, L 71, s. 90), der uddyber artikel VI og var et resultat af Tokyo-Runden i 1979.

I henhold til grundforordningen betragtes en vare som en dumpingvare, såfremt dens eksportpris til Fællesskabet er lavere end den normale værdi af »samme vare« (artikel 2, stk. 2), og Fællesskabet kan indføre antidumpingtold, når følgende grundlæggende betingelser er opfyldt. For det første skal den normale værdi fastlægges (artikel 2, stk. 3-7), eksportprisen skal fastlægges (artikel 2, stk. 8), og disse to størrelser skal sammenlignes (artikel 2, stk. 9 og 10) med henblik på at fastlægge dumpingmargenen (artikel 2, stk. 13). Herefter skal Fællesskabet ved en selvstændig procedure afgøre, hvorvidt dumpingen påfører industrien i Fællesskabet skade (artikel 4). Såfremt der både foreligger en dumpingmargen og en skade, og Fællesskabets interesser tilsiger, at der gribes ind, skal der indføres en antidumpingtold (artiklerne 11 og 12). Tolden må ikke være højere, end hvad der svarer til dumpingmargenen, og bør være lavere, såfremt en lavere told er tilstrækkelig til at afhjælpe skaden (artikel 13). Efter grundforordningen henhører det under Kommissionen at gennemføre de nævnte undersøgelser og at indføre midlertidig told (artiklerne 5-7, 10 og 11), mens spørgsmålet om indførelse af endelig told og endelig opkrævning af den midlertidige told henhører under Rådets kompetence (artikel 12). I forbindelse med en antidumpingprocedure er det hensigtsmæssigt at omtale Kommissionen og Rådet med fællesbetegnelsen »fællesskabsmyndighederne«, når de herved varetager deres respektive opgaver.

Efter en klage fra Committee of European Typewriter Manufacturers (herefter benævnt »Cetma«), en sammenslutning, der repræsenterer næsten samtlige producenter af elektroniske skrivemaskiner i Fællesskabet, indledte Kommissionen en antidumpingprocedure vedrørende importen til Fællesskabet af elektroniske skrivemaskiner med oprindelse i Japan fremstillet af en række selskaber, herunder Tokyo Electric Company Ltd (herefter benævnt »TEC«).

* Oversat fra engelsk.

TEC er et japansk selskab, der fremstiller og sælger kasseapparater, elektroniske vægte og andre produkter samt — siden slutningen af 1982 — elektroniske skrivemaskiner. Over 50% af aktierne i TEC ejes af Toshiba Corporation, der er Japans næststørste producent af elektriske maskiner. TEC opretholder i Fællesskabet 100%-ejede datterselskaber, som forhandler TEC-produkter i Frankrig, Belgien, Tyskland og Det Forenede Kongerige. I andre medlemsstater afsætter TEC sine produkter gennem uafhængige forhandlere. En del af TEC's eksport af elektroniske skrivemaskiner til Fællesskabet har form af »OEM (original equipment manufacturer) sales« til virksomheder i EF som UTAX GmbH i Tyskland og Esselte i Danmark, som videresælger TEC-skrivemaskiner under eget navn.

Den 20. december 1984 udstedte Kommissionen forordning (EØF) nr. 3643/84 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af elektroniske skrivemaskiner med oprindelse i Japan (EFT 1984 L 335, s. 43) (herefter benævnt »forordningen om midlertidig told«), hvorved der bl. a. blev indført en midlertidig antidumpingtold på 6,9% på importen af elektroniske skrivemaskiner med oprindelse i Japan fremstillet og eksporteret af TEC.

I henhold til grundforordningen (artikel 11, stk. 5) har midlertidig told en gyldighedsperiode på højt fire måneder, der under visse betingelser kan forlænges i yderligere to måneder. Ifølge indholdet af forordningen om midlertidig told (artikel 3) skulle denne finde anvendelse i fire måneder fra den 23. december 1984, medmindre Rådet vedtog endelige foranstaltninger inden udløbet af denne periode, hvilket Rådet ikke gjorde.

Ved forordning (EØF) nr. 1015/85 af 19. april 1985 om forlængelse af gyldighedsperioden for den midlertidige antidumpingtold på importen af elektroniske skrivemaskiner med oprindelse i Japan (EFT 1985, L 108, s. 18, jfr. berigtigelse i EFT 1985, L 112, s. 59) traf Rådet imidlertid på forslag af Kommissionen bestemmelse om, at gyldighedsperioden for den ved forordning (EØF) nr. 3643/84 indførte midlertidige antidumpingtold skulle forlænges med højst to måneder (artikel 1).

Den 19. juni 1985 udstedte Rådet forordning nr. 1698/85 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af elektroniske skrivemaskiner med oprindelse i Japan (EFT 1985 L 163, s. 1) (herefter benævnt »forordningen om endelig told«), hvorved der blev indført endelig antidumpingtold på importen af elektroniske skrivemaskiner med oprindelse i Japan, for så vidt angår skrivemaskiner fremstillet af TEC med en sats på 21% (artikel 1), idet dette skulle gælde med virkning fra den 23. juni 1985 (artikel 3). Forordningen indeholdt endvidere bestemmelse om (artikel 2), at den midlertidige told, for så vidt angår TEC, skulle opkræves endeligt efter den foreløbige sats (6,9%).

Ved stævning, indgivet den 19. august 1985, anlagde TEC og dets datterselskaber TEC Belgium SA i Belgien (herefter benævnt »TEC Belgien«), TEC Elektronik GmbH i Forbundsrepublikken Tyskland (herefter benævnt »TEC Tyskland«), TEC Europe Company Ltd i England (herefter benævnt »TEC Det Forenede Kongerige«) og TEC France SA i Frankrig (herefter benævnt »TEC Frankrig«) sag mod Rådet (sag 260/85) med påstand om:

a) annullation af artiklerne 1 og 2 i Rådets forordning nr. 1698/85, for så vidt disse bestemmelser finder anvendelse på elektroniske skrivemaskiner fremstillet af TEC, og

b) at Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Ved et yderligere processkrift, der blev indgivet den 22. august 1985, fremsatte de samme sagsøgere begæring om, at der som en foreløbig forholdsregel blev truffet bestemmelse om en suspension af den endelige antidumpingtold (sag 260/85 R). Ved kendelse, afsagt af Domstolens præsident den 18. oktober 1985, blev denne begæring ikke taget til følge, og afgørelsen om omkostningerne i forbindelse med behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler blev udsat (jfr. Sml. 1985, s. 3467).

Forordningen om endelig told indeholder bestemmelse om, at visse »små elektroniske skrivemaskiner« skulle undtages fra tolden, fordi de må anses for at tilhøre en anden kategori end dem, der fremstilles i Fællesskabet og var omfattet af undersøgelsen (jfr. betragtning 49), og forordningen indeholder en liste over de undtagne modeller (artikel 1, stk. 3). Denne listes gyldighedsperiode er flere gange blevet forlænget, jfr. Rådets forordning (EØF) nr. 3002/85 (EFT 1985, L 288, s. 5), Rådets forordning (EØF) nr. 2127/86 (EFT 1986, L 187, s. 3) og Rådets forordning (EØF) nr. 547/87 (EFT 1987, L 56, s. 1).

Ved artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 113/86 (EFT 1986, L 17, s. 2) blev satsen for den endelige told, der var blevet indført for TEC's vedkommende ved forordningen om endelig told, ændret fra 21 til 24% for at rette op på en fejlberegning. Ved stævning, indgivet den 2. maj 1986, anlagde TEC endnu en sag (sag 106/86) med påstand om: a) annullation af artikel 1 i forordning (EØF) nr. 113/86, for så vidt denne bestemmelse finder anvendelse på elektroniske skrivemaskiner fremstillet af TEC, og b) at sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger. Argumenterne i denne sag er stort set de samme som i sag 260/85, bortset fra, at Rådet har påstået førstnævnte sag afvist med den begrundelse, at der savnes en selvstændig sagsgenstand og særskilte argumenter, som særligt er rettet mod forordning nr. 113/86. Rådet har derfor nedlagt påstand om, at sagsøgerne under alle omstændigheder tilpligtes at betale sagens omkostninger. Ved kendelse af 11. marts 1987 har Domstolen forenet sagerne 260/85 og 106/86.

Kommissionen og Cetma har interveneret til støtte for Rådets påstande. UTAX GmbH (et tysk selskab uden noget særligt ejerforhold i henseende til TEC, der bl. a. importerer elektroniske skrivemaskiner fremstillet af TEC på »OEM«-basis og markedsfører dem under eget navn) har interveneret til støtte for TEC's påstande.

Mange argumenter har drejet sig om fællesskabsmyndighedernes behandling af en anden japansk producent og eksportør af elektroniske skrivemaskiner, Nakajima All Co. Ltd (herefter benævnt »Nakajima«), et af de selskaber, der var genstand for undersøgelsen. Først afsluttede Kommissionen antidumpingproceduren, for så vidt angår elektroniske skrivemaskiner fremstillet og eksporteret af Nakajima, jfr. artikel 1, stk. 2, i forordningen om midlertidig told, idet den havde beregnet en dumpingmargen på 1,2%, som den anså for ubetydelig (jfr. betragtningerne 28 og 29). Nakajima blev udtrykkeligt heller ikke omfattet af anvendelsesområdet for forordningen om endelig told (artikel 1, stk. 2), men samtidig genoptog Kommissionen proceduren i lyset af nye oplysninger vedrørende fortjenester på det

japanske marked (jfr. EFT 1985 C 149, s. 3). Herefter indførte Kommissionen ved forordning (EØF) nr. 2812/85 af 7. oktober 1985 (EFT 1985, L 266, s. 5) med virkning fra den 10. oktober 1985 en midlertidig antidumpingtold på 28% på importen af elektroniske skrivemaskiner med oprindelse i Japan fremstillet af Nakajima. Efter henvendelser fra Nakajima og »en ikke-forbunden importør« genovervejede Kommissionen spørgsmålet på grundlag af »ajourførte oplysninger« og en lavere fortjenstmargen, for så vidt angår fastlæggelsen af den normale værdi, og afsluttede på ny antidumpingproceduren, for så vidt angår elektroniske skrivemaskiner fremstillet af Nakajima, jfr. afgørelse 86/34/EØF af 12. februar 1986 (EFT 1986, L 40, s. 29). Følgen er, at Nakajima ikke skal betale nogen midlertidig told, og at beløb, der tidligere er blevet stillet sikkerhed for i form af midlertidig told, frigives, jfr. grundforordningens artikel 11, stk. 7. Slutresultatet bliver, at Nakajima ikke vil skulle betale nogen antidumpingtold.

Jeg tilføjer endelig, at Domstolen efter skriftvekslingens afslutning og før den mundtlige forhandling i nærværende sager afsagde en række domme (sagerne 240/84, NTN Toyo mod Rådet, Sml. s. 1809; 255/84, Nachi Fujikoshi mod Rådet, Sml. s. 1861; 256/84, Koyo Seiko mod Rådet, Sml. s. 1899; 258/84, Nippon Seiko mod Rådet, Sml. s. 1923 og 260/84, Minebea mod Rådet, Sml. s. 1975, »kuglelejer«-sagerne, alle domme af 7. maj 1987), der rejste en række af de samme spørgsmål som nærværende sager.

Til støtte for sine annullationspåstande har TEC fremsat fire anbringender. Disse vedrører:

1) den fortjenstmargen, der blev inddraget ved fastlæggelsen af den beregnede normale værdi,

2) de salgsomkostninger, der indgik i den beregnede normale værdi,

3) spørgsmålet om TEC Frankrigs salgsomkostninger og

4) spørgsmålet om skaden.

Første anbringende: den fortjenstmargen, der blev inddraget ved fastlæggelsen af den beregnede normale værdi

Under den undersøgelsesperiode, som Kommissionen arbejdede ud fra (1. april 1983 — 31. marts 1984), havde TEC ikke nogen afsætning af elektroniske skrivemaskiner i Japan. Efter grundforordningens artikel 2, stk. 3, måtte den normale værdi derfor enten være repræsenteret af den sammenlignelige pris for »samme vare« ved eksport til et tredjeland eller fastlægges i form af en beregnet værdi. Fællesskabsmyndighederne valgte den sidstnævnte fremgangsmåde. I henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ii), fastlægges den beregnede værdi »ved sammenlægning af produktionsomkostningerne og en rimelig fortjenstmargen«. I bestemmelsen fastsættes endvidere følgende: »Som hovedregel og under forudsætning af, at der normalt opnås fortjeneste ved salg af varer inden for samme generelle kategori på oprindelseslandets hjemmemarked, må tillægget for fortjenesten ikke overstige denne normale fortjeneste. I andre tilfælde fastsættes tillægget på et rimeligt grundlag under anvendelse af tilgængelige oplysninger.«

I forordningen om midlertidig told blev en fortjenstmargen på 10% anset »for rimelig« (betragtning 16), men som Kommissionen

har oplyst over for Domstolen, var der her kun tale om en skønsmæssig ansættelse, der blev ændret i lyset af resultaterne af yderligere undersøgelser. I forordningen om endelig told blev det anset »for rimeligt i den beregnede værdi [af TEC-modellerne] at indregne en margen på 32,39% af omsætningen«, svarende til 47,92% af omkostningerne (betragtning 16).

Umiddelbart forekommer en margen på 47,92% af omkostningerne ikke urealistisk, selv om dette lå meget højere, end hvad der blev regnet i forordningen om midlertidig told, ligesom dette var betydeligt mere, end hvad der var blevet lagt til grund i tidligere EF-antidumpingforordninger, hvor procentsatsen ikke havde oversteget 10. Det hedder i betragtning 16 til forordningen om endelig told, at den normale værdi for visse andre producenters vedkommende blev fastlagt på grundlag af en afsætning på hjemmemarkedet (fremfor en fastlæggelse i form af en beregnet værdi), og at der herved viste sig at være meget betydelige fortjenstmargener. Den laveste af disse var 32,39% af omsætningen (svarende til 47,92% af omkostningerne). Det var derfor rimeligt at indrage denne procentsats ved fastlæggelsen af den beregnede værdi af bl. a. TEC-modellerne, idet dette svarede til en normal fortjenstmargen på hjemmemarkedet. Til imødegåelse af, hvad der var blevet gjort gældende om, at denne fortjenstmargen er ansat for højt, idet den er en følge af særlige omstændigheder på hjemmemarkedet, hedder det videre i betragtning 16: »Der kan ikke benyttes nogen rimeligere fortjenstmargen end den faktiske margen.«

TEC anfægter denne forklaring og gør gældende, a) *at* en så høj fortjenstmargen som en på 47,92% umuligt kan være en »rimelig fortjenstmargen« eller en »normal fortjeneste« efter grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ii), b) *at* anvendelsen af en fortjenstmargen på 47,92% strider mod reglen i artikel 2, stk. 3, litra b), ii), hvorefter tillægget for fortjeneste ikke må overstige den fortjeneste, »der normalt opnås... ved salg af varer inden for samme generelle kategori på oprindelseslandets hjemmemarked«, c) *at* den af fællesskabsmyndighederne anvendte metode til fastlæggelse af den »rimelige fortjeneste« i denne sag fører til vilkårlige og uforudsigelige resultater, der strider mod retssikkerhedsprincippet, d) *at* fællesskabsmyndighedernes anvendelse af en fortjenstmargen på 47,92% ved den endelige fastlæggelse af den normale værdi af TEC-produkter er diskriminatorisk, idet Nakajima blev behandlet anderledes, og e) *at* den fortjenstmargen på 47,92%, der blev regnet med ved den endelige fastlæggelse, er baseret på oplysninger, som TEC ikke fik meddelelse om, og som fællesskabsmyndighederne derfor ikke lovligt kunne lægge til grund.

Når Domstolen undersøger sådanne (og lignende) argumenter i sager, hvor Rådet eller Kommissionen skal foretage en bedømmelse af komplicerede økonomiske forhold (som det er tilfældet ved antidumpingprocedurer), begrænser den sin efterprøvelse af en sådan bedømmelse til en kontrol med, om de relevante formforskrifter er blevet overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det pågældende valg er foretaget, er materielt rigtige, samt til, om der foreligger åbenbare fejl ved vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder eller er begået magtfordrejning (jfr. præmis 21 i dommen i førnævnte sag 258/84, Nippon Seiko mod Rådet).

Det grundlæggende spørgsmål er her, om man lovligt kan fastlægge en normal værdi i form af en beregnet værdi ved at tage udgangspunkt i ét selskabs faktiske fortjenstmargen ved salg på hjemmemarkedet og teoretisk overføre denne til et andet selskab,

som ikke sælger på hjemmemarkedet. Den beregnede normale værdi skal være en erstatning for en salgspris på hjemmemarkedet og dermed danne grundlag for fastlæggelsen af den normale værdi i tilfælde, hvor der ikke er nogen afsætning på hjemmemarkedet, eller hvor en sådan ikke muliggør en passende sammenligning. Det er i overensstemmelse med dette formål at beregne den normale værdi efter en metode, der indebærer, at den normale værdi nærmer sig de faktiske hjemmemarkedspriser. I henhold til de relevante bestemmelser [grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ii), der på dette punkt nøje følger kodeksens artikel 2, stk. 4] skal der ved fastlæggelsen af den normale værdi i form af en beregnet værdi inddrages et rimeligt beløb for fortjeneste, og som hovedregel må tillægget for fortjeneste ikke overstige den normale fortjeneste (hvis en sådan foreligger) ved salg af varer inden for samme generelle kategori på oprindelseslandets hjemmemarked. Det er ikke herved noget udtrykkeligt krav, at den pågældende fortjeneste skal være opnået af vedkommende selskab, idet der blot skal være tale om den fortjeneste, som »normalt« opnås ved salg af varer inden for samme generelle kategori. I det foreliggende tilfælde blev den »samme generelle kategori« anset for at være »elektroniske skrivemaskiner«. Dette var efter min mening en korrekt fremgangsmåde, og jeg kan ikke tilslutte mig den opfattelse, at begrebet her skulle være identisk med nogen bredere kategori af kontorudstyr. Kommissionen konstaterede, at salg af elektroniske skrivemaskiner på det japanske marked i almindelighed var forbundet med en fortjeneste, og jeg mener under disse omstændigheder, at det var i overensstemmelse med ordlyden af grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ii), at denne fortjeneste blev inddraget ved beregningen af den normale værdi, for så vidt angår selskaber, der ikke havde nogen afsætning på det japanske marked.

Det blev konstateret, at tre selskaber normalt opnåede en fortjeneste på hjemmemarkedet, hver af forskellig højde: Brother (71%), Silver Seiko (61%) og Canon (47,92%). Når flere selskaber som her opnår en fortjeneste, finder jeg, at det ligger inden for rammerne af Kommissionens skønsmæssige beføjelser at fastlægge den normale fortjeneste på grundlag af et gennemsnit af de forskellige fortjenstmargener, der er blevet konstateret. Kommissionen lagde den laveste af de nævnte tre fortjenstmargener (47,92%) til grund, hvilket er et mere favorabelt udgangspunkt for det pågældende selskab, således at dette så meget mere må ligge inden for rammerne af Kommissionens skønsmæssige beføjelser.

Det anførte om, at der i denne forbindelse er sket en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, savner efter min opfattelse grundlag. For det første gøres det gældende, at retssikkerhedsprincippet er blevet krænket, idet den fortjenstmargen, som blev lagt til grund, havde tilknytning til modeller, der blev solgt i Japan i et for lille omfang til, at der kunne være tale om et statistisk pålideligt grundlag. Dette må efter min opfattelse afvises. De pågældende modeller blev solgt i et forholdsvis stort antal, og fællesskabsmyndighederne tog kun udgangspunkt i oplysninger om fortjenester ved salg på det japanske hjemmemarked, når der var tale om en afsætning, som beregnet efter mængde oversteg 5% af eksporten til Fællesskabet, en tærskel, som blev fastlagt netop ud fra hensynet til en overholdelse af retssikkerhedsprincippet (jfr. betragtning 4 til forordningen om endelig told). Det anføres endvidere, at det er udtryk for vilkårlighed at forudsætte, at TEC ville kunne sælge til en fortjeneste svarende til Canons fortjenstmargen. Det er rigtigt, at der er tale om noget hypotetisk, men argumentet er ganske uden vægt, når henses til, at fællesskabsmyndighedernes hypotese er den mest fordelagtige for TEC. Som jeg lige har nævnt, var fællesskabsmyndighederne ikke forpligtet til for TEC at lægge den laveste og dermed for selskabet mest fordelagtige af de tre konstaterede faktiske fortjenstmargener til grund,

men kunne ligeså vel have baseret sig på et gennemsnit af de tre margener, hvilket ville have medført et udgangspunkt, der lå højere. Herudover gøres det gældende, at den nævnte metode til fastlæggelse af den »rimelige fortjenstmargen« medfører uforudsigelige resultater. For så vidt ét selskab (her TEC) ikke har nøjagtigt kendskab til fortjenesten hos et andet selskab (her Canon), er det rigtigt, at denne metode til fastlæggelse af en »rimelig fortjenstmargen« med henblik på beregningen af den normale værdi indebærer en vis uforudsigelighed for det førstnævnte selskab. Dermed er imidlertid ikke sagt, at der sker nogen krænkelse af retssikkerhedsprincippet. Følgerne af den angivelige tilsidesættelse må inddrages. TEC anfører, at konsekvensen er, at en eksportør aldrig vil kunne vide, hvorledes priserne må fastsættes, såfremt det skal undgås, at de anses som dumpingpriser, og at det ville være umuligt at tage forholdsregler med henblik på at forhindre noget sådant. Dette er ikke ganske rigtigt. Man må nødvendigvis komme til et punkt, hvor eksportøren bliver klar over, at der er en mulighed for, at forholdet vil blive anset som dumping, og eksportøren kan i så fald give tilsagn om at hæve sine priser, således at dumping ikke længere foreligger, jfr. grundforordningens artikel 10. Selv om eksportøren gør dette efter udløbet af fristen i artikel 10, stk. 1, kan han stadig hæve sine priser på frivillig basis og anmode om en fornyet antidumpingundersøgelse i medfør af grundforordningens artikel 14. Når en eksportør som her fortsat anvender priser, der positivt anses som dumpingpriser, kan han ikke længere hævde, at der er sket en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet. Også for så vidt angår en tidligere periode, må hensynet til retssikkerhedsprincippet afvejes i forhold til bl. a. hensynet til ligebehandlingsprincippet. Såfremt en faktisk fortjenstmargen — således som TEC hævder — ikke kan lægges til grund ved en fastlæggelse af den normale værdi i form af en beregnet værdi, er alternativet at tage udgangspunkt i en hypotetisk fortjeneste. Af de grunde, jeg vil angive i det næste afsnit, ville dette kunne føre til en forskellig behandling af to kategorier af eksportører, og i så fald vejer hensynet til ligebehandlingsprincippet tungere end eller i hvert fald lige så tungt som hensynet til retssikkerhedsprincippet. Efter min opfattelse er det ikke blevet godtgjort, at der ved den anfægtede metode til fastlæggelse af en »rimelig fortjenstmargen« er sket nogen tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.

Jeg er uenig i, at der må tages udgangspunkt i en hypotetisk fortjenstmargen, for så vidt angår modeller, hvis normale værdi fastlægges i form af en beregnet værdi, mens der regnes med faktiske fortjenstmargener, for så vidt angår de modeller, hvis normale værdi er baseret på en afsætning på hjemmemarkedet. Hypotetiske fortjenstmargener kan være nødvendige, når der ikke foreligger tilstrækkeligt detaljerede oplysninger, dvs. på et tidligt stadium af proceduren, men når der er indhentet konkrete oplysninger om normale fortjenester ved salg på hjemmemarkedet, skal disse oplysninger som hovedregel — eller de kan i hvert fald — benyttes som grundlag for fastlæggelsen af den normale værdi i form af en beregnet værdi, jfr. næstsidste punktum i artikel 2, stk. 3, litra b), ii) (i andre tilfælde kan Kommissionen i henhold til sidste punktum i denne bestemmelse fastlægge fortjenstmargenen »på et rimeligt grundlag«, hvilket dog ikke er aktuelt her). Intet i bestemmelsen opstiller noget krav om, at Kommissionen fortsat skal arbejde med en hypotetisk fortjenstmargen, når en »normal fortjeneste« én gang er blevet fastlagt. Noget sådant ville endvidere skabe en risiko for en forskellig behandling i henholdsvis de tilfælde, hvor den normale værdi fastlægges i form af en beregnet værdi (under inddragelse af en hypotetisk fortjenstmargen på f. eks. 10%), og de tilfælde, hvor den normale værdi er baseret på salgsprisen på hjemmemarkedet (med en fortjenstmargen på mellem 47 og 71%).

Jeg må derfor konkludere, at det principielt er lovligt at tage udgangspunkt i ét selskabs

faktiske fortjenstmargen ved salg på hjemmemarkedet og lægge denne til grund, for så vidt angår et andet selskab uden en sådan afsætning, ved fastlæggelsen af den normale værdi af sidstnævnte selskabs produkter i form af en beregnet værdi. Det næste spørgsmål er, hvorvidt den konkrete fortjenstmargen, der blev regnet med i TEC's tilfælde, blev korrekt fastlagt.

Det er blevet gjort gældende, at fastlæggelsen af fortjenstmargenen ved salg på hjemmemarkedet, for så vidt angår Brother og Silver Seiko, er behæftet med fejl. Dette er irrelevant i nærværende sag, da disse fortjenstmargener ikke blev anvendt i TEC's tilfælde, idet der kun var tale om Canons. Det anføres, at der skete en forkert beregning af Canons fortjenstmargen ved salg på hjemmemarkedet, i det væsentlige fordi der blev inddraget et stort beløb til en usædvanligt omfattende reklamekampagne med henblik på at markedsføre det pågældende produkt. Af de grunde, jeg har angivet i mit forslag til afgørelse i de forenede sager 277 og 300/85, Canon mod Rådet, som jeg henviser til, mener jeg, at fortjenstmargenen ved Canons salg på hjemmemarkedet blev lovligt fastlagt, således at der ikke kan gives TEC medhold i dette argument. Selv om man i modsætning til denne opfattelse antager, at der blev begået fejl ved inddragelsen af Canons reklameudgifter, må der lægges vægt på, at Canon selv har anført, at de yderligere reklameudgifter var af exceptionel og midlertidig karakter, hvoraf det følger, at den konstaterede fortjenstmargen stadig er en holdbar målestok for den fortjeneste, der »normalt opnås« på hjemmemarkedet, således at denne fortjeneste efter grundforordningen kan lægges til grund ved fastlæggelsen af den normale værdi af bl. a. TEC-produkter i form af en beregnet værdi.

Da det herefter må lægges til grund, at den fortjeneste, »der normalt opnås« på hjemmemarkedet, er gyldigt fastlagt, er det udelukket, at fortjenstmargenen skulle være så høj, at den ikke kan anses for »rimelig«, jfr. kravet i første punktum i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ii), samt kodeksens artikel 2, stk. 4. Disse bestemmelser indeholder detaljerede regler om, hvad der skal forstås ved begrebet »rimelig«, og det fremgår af deres ordlyd og formål, at en korrekt fastlagt faktisk fortjenstmargen på hjemmemarkedet er det mest klare eksempel på, hvad der må anses for »rimeligt«. Som det anføres i betragtning 16 til forordningen om endelig told, »der kan ikke benyttes nogen rimeligere fortjenstmargen end den faktiske margen«.

Problemet opstår således ikke, men min mening om spørgsmålet er, at en fortjenstmargen på 47,92% ikke i sig selv er udtryk for noget umådeholdent. Rådet og Cetma har erkendt, at denne margen kan forekomme høj, men anfører, at store fortjenester kan opnås på det japanske marked, som er meget beskyttet. TEC har ikke anfægtet rigtigheden heraf, men gør gældende, at man burde have lagt vægt på fortjenstmargener, for så vidt angår kontorudstyr som helhed. Dette kan efter min opfattelse ikke lægges til grund. Begrebet omfatter så mange produkter, og disses egenskaber (nyudviklede produkter, teknologisk beskaffenhed osv.) er så forskellige, at der ikke kan være tale om et brugbart sammenligningsgrundlag. I henhold til artikel 2, stk. 3, litra b), ii), er sammenligningen begrænset til »varer inden for samme generelle kategori«, og Kommissionen kunne lovligt som led i sine skønsmæssige beføjelser lægge til grund, at den relevante kategori kun omfattede elektroniske skrivemaskiner.

Jeg konkluderer derfor på dette punkt, at den fortjenstmargen på 47,92%, der blev lagt til grund for TEC's vedkommende, blev gyldigt fastlagt.

TEC gør endvidere gældende, at da der ved fastlæggelsen af målprisen for produkter fremstillet i EF med henblik på opgørelsen af den skade, der blev påført industrien i EF, blev inddraget en fortjenstmargen på 10% (jfr. betragtningerne 33 og 35 til forordningen om endelig told), burde man have baseret sig på en tilsvarende fortjenstmargen ved fastlæggelsen af den normale værdi af TEC-produkter i form af en beregnet værdi. Der blev anvendt målpriser, fordi de priser, som producenterne i EF faktisk opnåede, var blevet udsat for et pres nedad som følge af de lave priser på importerede japanske produkter (jfr. betragtning 33). Da målprisen var en ganske teoretisk størrelse, kunne den fortjenstmargen, der blev inddraget, kun være en skønsmæssig ansættelse. I modsætning til tilfælde med en normal værdi fandt der ikke nogen afsætning sted til »fuld« pris på markedet i EF, som der i denne forbindelse kunne tages udgangspunkt i. Da den faktiske fortjeneste for industrien i EF i undersøgelsesperioden lå under et niveau, der kunne sikre den pågældende erhvervsgrens fortsatte beståen (betragtning 31), måtte Kommissionen fastlægge en teoretisk fortjeneste på et niveau, der var tilstrækkeligt højt til, at industrien fortsat kunne overleve. Industrien i EF gjorde sig til talsmand for et niveau på 20% af omsætningen, før skat, men Kommissionen fandt, at en margen på 10% af omsætningen var tilstrækkelig, i lyset af en række forhold, som der er detaljeret redegjort for i betragtning 35 til forordningen om endelig told. Fremgangsmåden måtte således nødvendigvis være den, at der kun kunne blive tale om en skønsmæssig ansættelse, for så vidt angår den fortjeneste, der blev inddraget ved fastlæggelsen af målpriserne for produkter fremstillet i EF, mens denne begrænsning ikke gjaldt den fortjenstmargen, der blev inddraget ved fastlæggelsen af den normale værdi af de japanske produkter i form af en beregnet værdi. Tværtimod indeholder grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ii), udtrykkelig bestemmelse om, at de faktiske fortjenester, der normalt opnås på hjemmemarkedet, »som hovedregel« skal anvendes som målestok.

Endvidere gælder det i henhold til ordningen efter såvel grundforordningen som kodeksen, at henholdsvis fastlæggelsen af dumpingmargenen (hvilket indbefatter en fastlæggelse af den normale værdi) og opgørelsen af skaden er særskilte procedureled, som må holdes adskilt under gennemførelsen af proceduren som helhed. Der er tale om to grundlæggende betingelser, og de skal begge selvstændigt være opfyldt, før der kan indføres en antidumpingtold. På baggrund af denne grundlæggende sondring kræves det i henhold til ordningen efter grundforordningen (og kodeksen) ikke, at der er noget sammenfald mellem henholdsvis ansættelsen af den fortjeneste, der er forbundet med de EF-produkter, som skaden vedrører, og den fortjenstmargen, der skal inddrages ved beregningen af den normale værdi af TEC-produkter. Der kan derfor ikke gives TEC medhold i dette argument.

Hvad angår det af TEC anførte, hvorefter Kommissionen og Rådet ikke lovligt kunne basere sig på nogle oplysninger, som TEC ikke blev givet meddelelse om, bemærker jeg, at eksportører som TEC i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 4, litra a), har ret til at gøre sig bekendt med alle de oplysninger, som de parter, der er berørt af en undersøgelse, har stillet til rådighed for Kommissionen, dog bl. a. under den forudsætning, at der ikke er tale om fortrolige oplysninger som omhandlet i grundforordningens artikel 8, og at de indgiver en skriftlig anmodning til Kommissionen med angivelse af de oplysninger, der ønskes. Grundforordningens artikel 8 indeholder de regler, der regulerer spørgsmålet om fortroligheden af sådanne oplysninger. Rådet gør gældende, at TEC fik alle de oplysninger, som selskabet havde krav på efter disse regler. Rigtigheden heraf støttes af kopier af telex'er og skrivelser, som er blevet fremlagt for Domstolen, og hvoraf det fremgår, at

TEC fik meddelelse om, hvilken fortjenstmargen man baserede sig på, og at TEC herefter på anmodning blev givet yderligere oplysninger om de pågældende modeller, om de individuelle fortjenstmargener, der blev konstateret, om de mængder, der blev afsat på hjemmemarkedet, om metoden til fastlæggelse af fortjenstmargenen samt om indholdet af listen over kunder. Kommissionen har forklaret, at resten af de oplysninger, som TEC anmodede om, ikke kunne videregives, idet de var fortrolige. TEC har således allerede fået meget vidtgående oplysninger om den fortjenstmargen, der blev lagt til grund ved beregningen af den normale værdi. TEC's eneste konkrete klagepunkt nu er, at selskabet ikke fik oplysninger om fratrækningen af omkostninger i forbindelse med salg. Der kan ikke gives TEC medhold i dette klagepunkt, for det første fordi det ikke fremgår af de fremlagte dokumenter, at TEC skulle have anmodet om sådanne oplysninger, og for det andet fordi Kommissionen ikke kunne have videregivet disse oplysninger i en form, hvorved TEC kunne undersøge dem nærmere, uden at den i strid med sin tavshedspligt afslørede navnet på det pågældende selskab. Jeg finder det godtgjort, at Kommissionen gav TEC meddelelse om samtlige de oplysninger, som den var forpligtet til at videregive, for så vidt dette var foreneligt med dens tavshedspligt, hvorfor jeg ikke mener, at det af TEC anførte kan lægges til grund.

Endelig gøres det gældende, at Rådet og Kommissionen har udøvet en forskelsbehandling over for TEC i forhold til den angiveligt mere fordelagtige behandling af Nakajima, for så vidt angår den »rimelige fortjenstmargen«, der blev inddraget ved beregningen af den normale værdi. Forskelsbehandling består i at handle forskelligt i identiske situationer eller på samme måde i forskellige situationer. I forordningen om endelig told blev der ved beregningen af den normale værdi af TEC-produkter inddraget en fortjenstmargen på »32,39% af omsætningen«, mens der i afgørelse 86/34 blev regnet med en fortjenstmargen på »26% af omsætningen« ved beregningen af den normale værdi af produkter fremstillet af Nakajima. Denne fremgangsmåde er åbenbart forskellig og må anses for diskriminatorisk, såfremt de to selskabers forhold må sidestilles. TEC gør gældende, at dette er tilfældet. Rådet og Kommissionen forfægter den modsatte opfattelse, idet der hovedsagelig henvises til det i betragtning 5 til afgørelse 86/34 anførte, hvorefter Nakajimas »særlige struktur« gjorde det berettiget at lægge en lavere fortjenstmargen til grund. Det hedder endvidere i den nævnte betragtning: »Nakajima fremlagde med henblik herpå oplysninger, hvoraf det fremgik, at Nakajima i modsætning til alle de øvrige japanske firmaer, der var omfattet af proceduren vedrørende elektroniske skrivemaskiner fra Japan, i virkeligheden kun var en fabrikationsvirksomhed uden traditionel salgsorganisation eller salgsstruktur for nogen af de meget få varetyper, der fremstilles. Nakajima solgte i hele verden kun til ganske få kunder. Det ansås derfor for urimeligt for Nakajima at anvende den samme fortjenstmargen som den i forordning (EØF) nr. 1698/85 nævnte, idet denne var fastlagt for et firma med helt andre kendetegn.«

Jeg finder ikke dette overbevisende. Af de grunde, jeg har angivet ovenfor, mener jeg, at det var i overensstemmelse med grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ii), ved fastlæggelsen af den normale værdi i form af en beregnet værdi at basere sig på den laveste fortjenstmargen, der blev konstateret ved faktisk afsætning på det japanske marked. Det står klart, at den normale værdi for Nakajimas vedkommende måtte fastlægges i form af en beregnet værdi. Jeg kan ikke dele den opfattelse, at et selskabs struktur kan berettige til at ændre grundlaget for ansættelsen af fortjenesten i forbindelse med beregningen af den normale værdi, således at der kan tages udgangspunkt i en anden margen end den, som blev

lagt til grund for de andre eksportørers vedkommende, herunder TEC. Jeg finder det imidlertid ufornødent at drage en udtrykkelig konklusion om dette spørgsmål. Såfremt den fortjenstmargen, der blev inddraget for TEC's vedkommende, på alle andre punkter er retmæssig (således som jeg mener, det er tilfældet), vil en forskelsbehandling til fordel for Nakajima kunne indebære, at afgørelse 86/34 er behæftet med mangler, men dette vedrører ikke den i nærværende sag anfægtede forordning. I denne sag kan en sådan forskelsbehandling efter min opfattelse ikke være en retlig mangel, der kan begrunde en annullation af forordningen om endelig told, ligesom TEC ikke kan forlange, at der for selskabets vedkommende lægges en fortjenstmargen på 26% til grund, når den, der faktisk blev lagt til grund, på alle andre punkter var retmæssig.

TEC's første anbringende til støtte for en annullation, der vedrører den »rimelige fortjenstmargen«, som blev inddraget ved fastlæggelsen af den normale værdi af TEC-produkter i form af en beregnet værdi, må efter min opfattelse herefter forkastes.

Andet anbringende: de salgsomkostninger, der indgik i den beregnede normale værdi

TEC's andet anbringende til støtte for en annullation vedrører det andet element, der indgår i den normale værdi i form af en beregnet værdi, nemlig produktionsomkostningerne. *TEC* gør gældende, at fællesskabsmyndighederne ved i produktionsomkostningerne for TEC-produkter at medregne et beløb for salgsomkostninger i et senere handelsled end ab fabrik og med tilknytning til salg af andre produkter end de relevante har anvendt grundforordningen forkert, idet TEC herved anfører følgende.

a) Det strider mod grundforordningens artikel 2, stk. 9, 10 og 11, at fællesskabsmyndighederne har anvendt en fremgangsmåde, hvorved produktionsomkostningerne for elektroniske skrivemaskiner fremstillet af TEC er blevet oppustet i form af en inddragelse af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger hos TEC Electronics Co. Ltd (herefter benævnt »TEC Electronics«), et TEC-datterselskab, som hovedsagelig forhandler kasseapparater og elektroniske vægte — men derimod ikke elektroniske skrivemaskiner — i første række til endelige brugere i Japan.

b) Formålet med fastlæggelsen af en beregnet værdi er ikke at nå frem til en normal værdi, »som om« der havde været en afsætning på hjemmemarkedet.

c) Selv om man antager, at fællesskabsmyndighedernes grundlæggende forudsætning var korrekt, ville det stadig savne grundlag at medregne TEC Electronics' salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger i produktionsomkostningerne for elektroniske skrivemaskiner fremstillet af TEC.

d) De eneste salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger, der skal inddrages ved fastlæggelsen af den beregnede værdi af det relevante produkt, er i henhold til artikel 2, stk. 3, litra b), ii), dem, der har tilknytning til dette produkt, hvorimod salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger med tilknytning til salg af andre produkter end det relevante ikke kan medregnes.

Elektroniske skrivemaskiner har, i hvert fald indtil nu, altid været indrettet med alfabetisk tastatur (arabertal og latinske bogstaver), men ikke med japanske skrifttegn. I modsætning til mange andre produkter (f. eks. kuglelejer) kan elektroniske skrivemaskiner derfor ikke sælges i samme omfang i Japan

som i resten af verden. Der er i Japan kun et meget begrænset marked for elektroniske skrivemaskiner, typisk repræsenteret af selskaber, der udøver handelsvirksomhed med lande, som benytter et »vestligt« alfabet, eller af andre organisationer mv., der opretholder forbindelser med sådanne lande. Elektroniske skrivemaskiner fremstilles i Japan hovedsagelig med henblik på eksport, således som det fremgår af de i nærværende række af sager for Domstolen fremlagte taloplysninger og af den omstændighed, at sagsøgeren i nærværende sag kun havde en afsætning i form af eksport. Et af de væsentligste eksportmarkeder for produktet er selvsagt EF.

Under disse omstændigheder kan der ikke antages at være store ofre forbundet med, at en producent undlader at markedsføre produktet på sit hjemmemarked.

TEC gør gældende, at det er udtryk for en forkert fremgangsmåde at fastlægge den normale værdi i form af en beregnet værdi, som om der faktisk havde været en afsætning på hjemmemarkedet. Jeg kan ikke tilslutte mig denne opfattelse. Hvis dette havde været hensigten, ville lovgivningen blot have indeholdt bestemmelse om, at »hjemmemarkedsprisen« skulle sammenlignes med eksportprisen. Den omstændighed, at såvel kodeksen som grundforordningen opererer med det videre begreb »normal værdi«, viser, at lovgiver var klar over, at begrebet »hjemmemarkedspris« var for snævert, og ønskede at fastlægge et videre begreb, hvorved der med henblik på at sikre lovgivningens gennemslagskraft kunne tages højde for mere forskelligartede situationer. Det grundlæggende begreb er dog fortsat hjemmemarkedsprisen. Dette fremgår af lovgivningens historiske udvikling og dens nuværende indhold, f. eks. rækkefølgen af bestemmelserne i grundforordningens artikel 2, stk. 3. Jeg deler Rådets opfattelse, hvorefter fastlæggelsen af den normale værdi i form af en beregnet værdi skal være udtryk for et forsøg på at fastlægge noget, der svarer til en faktisk hjemmemarkedspris, ud fra en hypotetisk forudsætning om en afsætning på hjemmemarkedet under omstændigheder, hvor salgsprisen ville være en pålidelig målestok. Den metode, hvorved man går frem, som om der havde været en afsætning i form af normal handel på hjemmemarkedet, er efter min opfattelse en hensigtsmæssig, ja faktisk den bedste, metode til at fastlægge den normale værdi i form af en beregnet værdi i overensstemmelse med hensigten og formålet med lovgivningen.

Hertil kommer, at såfremt en eksportør ved at undlade at markedsføre sit produkt på hjemmemarkedet kunne undgå en dumpingsituation, ville lovgivningen stort set miste sin gennemslagskraft. Efter min opfattelse ville dette blive resultatet, såfremt man følger TEC's argument. TEC solgte ikke nogen elektroniske skrivemaskiner i Japan, men efter såvel kodeksen som grundforordningen skal der beregnes en normal værdi, hvilket netop har til formål at skabe grundlag for en effektiv gennemførelse af en antidumpingprocedure bl. a. under sådanne omstændigheder. Den beregnede normale værdi indbefatter et »rimeligt« beløb for produktionsomkostninger, og hvad der er »rimeligt«, må nødvendigvis bedømmes på grundlag af tilfælde, hvor der faktisk er en afsætning i form af normal handel på hjemmemarkedet. Når den normale værdi herved beregnes, »som om« der faktisk havde været en afsætning på hjemmemarkedet, mener jeg ikke alene, at noget sådant ligger inden for grænserne af fællesskabsmyndighedernes beføjelser, men også, at denne fremgangsmåde er den mest oplagte metode efter grundforordningen. Hertil kommer, at fremgangsmåden har den fordel, at der gælder de samme kriterier for såvel producenter med en relevant afsætning på hjemmemarkedet som producenter uden en sådan, således at en forskelsbehandling mellem disse to kategorier undgås. Rent bortset fra den risiko for forskelsbehandling, som det medfører, såfremt man følger det af TEC anførte,

må dette efter min opfattelse navnlig forkastes, når der er tale om det her omhandlede produkt (der hovedsagelig fremstilles med henblik på eksport), idet antidumpinglovgivningen ellers ville blive undergravet.

Når henses til ovennævnte undersøgelse, kan jeg ikke tilslutte mig TEC's argument om, at der med den beregnede normale værdi sigtes til værdien af det til eksport solgte produkt. Dette er forkert. Der sigtes med begrebet til produktets værdi i henseende til hjemmemarkedet. TEC kan ikke på dette punkt hente støtte i Rådets forordning nr. 789/82 (EFT 1982, L 90, s. 1) (»forordningen om tyrkisk bomuldsgarn«). I det pågældende tilfælde rådede fælleskabsmyndighederne ikke over pålidelige oplysninger om afsætning på hjemmemarkedet, således at de ved beregningen af den normale værdi var nødsaget til at basere sig på de forhåndenværende oplysninger og herved ekstrapolere fra omkostninger i forbindelse med eksport. Denne løsning skyldtes de særlige omstændigheder i sagen, og forholdet støtter ikke det mere almindelige princip, som TEC forfægter. I øvrigt foreligger de nævnte særlige omstændigheder ikke i nærværende sag, hvorfor det savner grundlag at hævde, at den samme fremgangsmåde burde anvendes her.

Jeg konkluderer derfor, at fællesskabsmyndighederne for TEC's vedkommende lovligt kunne fastlægge en beregnet normal værdi svarende til den, »der ville være gældende, såfremt der havde fundet salg sted på hjemmemarkedet« (betragtning 15 til forordningen om endelig told).

Hvad angår spørgsmålet om de præcise elementer, der skal indgå i »produktionsomkostningerne«, hedder det i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ii): »Produktionsomkostningerne beregnes på grundlag af alle omkostninger i normal handel, både faste og variable, til materialer og fremstilling i oprindelseslandet, plus en rimelig margen til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger.«

TEC gør gældende, at TEC-forhandlerselskabet TEC Electronics' salgsomkostninger herved ikke skulle have været inddraget. Efter min opfattelse må dette forkastes. For det første bemærker jeg, at alle de tre selskaber i nærværende række af sager, som havde en tilstrækkelig stor afsætning på hjemmemarkedet til, at dette kunne tjene som grundlag for fastlæggelsen af den normale værdi (Brother, Silver Seiko og Canon), solgte på hjemmemarkedet gennem tilknyttede forhandlerselskaber. For det andet solgte TEC andre elektroniske produkter, som blev afsat i Japan, gennem TEC Electronics. Der var god, eller i hvert fald tilstrækkelig, grund til at antage, at såfremt TEC havde solgt elektroniske skrivemaskiner i Japan, ville dette være sket gennem TEC Electronics. At arbejde ud fra denne hypotese lå ikke alene inden for grænserne af fællesskabsmyndighedernes skønsmæssige beføjelser, på grundlag af den for Domstolen fremlagte dokumentation må hypotesen anses for den mest realistiske.

På denne baggrund kunne de salgspriser, som TEC anvendte over for TEC Electronics, ikke benyttes som grundlag for den normale værdi, idet der var tale om »forbundne« selskaber. Grundforordningens artikel 2, stk. 7, indeholder følgende bestemmelse: »For så vidt angår fastsættelsen af den normale værdi, kan transaktioner mellem parter, som synes at være forretningsmæssigt forbundet eller at have et indbyrdes kompensationsarrangement, anses for ikke at finde sted i normal handel, medmindre Fællesskabets myndigheder finder det godtgjort, at de pågældende priser og omkostninger kan sammenlignes med dem, der

indgår i transaktioner mellem parter, hvor der ikke består en sådan forbindelse.« Det følger heraf, at den relevante salgspris ved fastlæggelsen af den normale værdi ikke ville have været prisen mellem TEC og TEC Electronics, men prisen ved det første egentlige salg, dvs. fra TEC Electronics til en uafhængig køber. Når fællesskabsmyndighederne fastlagde den normale værdi i form af en beregnet værdi på det nævnte hypotetiske grundlag, var dette i overensstemmelse med artikel 2, stk. 7.

I henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9, skal sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen »normalt [foretages] i samme handelsled, fortrinsvis ab fabrik«. Når der sker en fastlæggelse af en beregnet normal værdi ab fabrik, indebærer dette imidlertid ikke efter min opfattelse, at et tilknyttet forhandlerselskabs salgsomkostninger ikke må medregnes ud over producentens omkostninger, hvor der som her sker en arbejdsfordeling inden for den pågældende gruppe med hensyn til henholdsvis salgs- og fremstillingsvirksomhed. Jeg kan ikke tilslutte mig den opfattelse, at den salgspris, som moderselskabet anvender over for sit forhandlerselskab (hvad enten der er tale om en teoretisk eller faktisk pris), nødvendigvis må anses som »prisen ab fabrik«. Rent bortset fra, at priser mellem sådanne to selskaber i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 7, ikke kan tjene som grundlag, strider opfattelsen mod artikel 2, stk. 3, litra b), ii). For så vidt angår produktionsomkostninger, hviler denne bestemmelse på det grundlag, at det er den pågældende enkelte erhvervsmæssige enhed, der bærer samtlige de omkostninger, som er forbundet med at bringe et produkt på markedet, nærmere bestemt forsknings- og udviklingsomkostninger, generelle administrationsomkostninger for hovedsædet, udgifter til reklame, emballering, salgspersonale og bogholderi, fakturering og ekspedition i forbindelse hermed samt alle øvrige omkostninger. Prisen ab fabrik indbefatter selvsagt alle disse omkostninger og ikke blot omkostningerne ved selve produktionen samt materialeudgifter, og i henhold til artikel 2, stk. 3, litra b), ii), skal samtlige de nævnte omkostninger inddrages. Såfremt tilfældet vil, at en virksomhed fordeler henholdsvis sin fremstillings- og salgsvirksomhed mellem forskellige selskaber inden for samme gruppe, kan dette ikke medføre, at denne regel falder bort. En sådan særlig virksomhedsstruktur betyder ikke, at der ved indgangen til fremstillingsvirksomheden falder et tæppe ned, som fællesskabsmyndighederne ikke er berettiget til at se ud over. Cetma har gjort gældende, at japanske virksomheder bevidst opretter sådanne selskabsstrukturer i et forsøg på at undgå, at deres eksport anses som dumping. TEC gør gældende, at det i selskabets tilfælde udelukkende er sket, fordi det fremmer effektiviteten. Jeg finder det ufornødent at tage stilling til dette spørgsmål. Uanset årsagerne til en sådan virksomhedsstruktur er fællesskabsmyndighederne efter artikel 2, stk. 3, litra b), ii), klart forpligtet til at sætte sig ud over den nævnte formelle adskillelse og fastlægge produktionsomkostningerne på et rimeligt grundlag, herunder med inddragelse af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger som helhed, på samme måde som de ville gøre, såfremt der var tale om et enkelt selskab.

Jeg er også uenig i, at der skal forholdes på samme måde med salgs- og administrationsomkostningerne og andre generalomkostninger ved beregningen af henholdsvis den normale værdi og eksportprisen. Der er tale om to forskellige procedureled. Beregningen af den normale værdi består i det væsentlige i en sammenlægning omfattende de forskellige produktionsomkostninger og et beløb for fortjeneste med henblik på som hovedregel at nå frem til en pris ab fabrik. Beregningen af eksportprisen i tilfælde som det foreliggende består i det væsentlige i en fratrækning, der har til formål at »gå tilbage til« det første egentlige salg inden for EF med henblik på som hovedregel at nå frem til en pris ab fabrik. Det er rigtigt, at der i

henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9, principielt skal foretages en sammenligning mellem den normale værdi og eksportprisen i samme handelsled, men bestemmelsen kan ikke læses således, at der ved fastlæggelsen af hver af disse to størrelser skal forholdes på samme måde med salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger. Dette fastslog Domstolen i *minikuglelejer*-sagerne (se f. eks. førnævnte sag 258/84, Nippon Seiko mod Rådet, præmisserne 14-18 samt 44. Efter dommene i disse sager står det klart, at grundforordningens artikel 2, stk. 3-7, indeholder ét regelsæt vedrørende fastlæggelsen af den normale værdi, artikel 2, stk. 8, et andet regelsæt vedrørende fastlæggelsen af eksportprisen, og artikel 2, stk. 9-10, endnu et regelsæt vedrørende gennemførelsen af sammenligningen. Der er her tale om tre selvstændige regelsæt, som hver især skal overholdes (også efter kodeksen behandles de tre spørgsmål hver for sig, jfr. artikel 2, stk. 4, 5 og 6). Navnlig fremgår det af grundforordningens artikel 2, stk. 9 og 10, at justeringer kun kan foretages, efter at den normale værdi er blevet fastlagt i overensstemmelse med, her, artikel 2, stk. 3, litra b), ii), og stk. 7.

Jeg er uenig i ethvert argument om, at det efter artikel 2, stk. 9 og 10, er et absolut krav, at der forholdes på en bestemt måde med salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger i forbindelse med artikel 2, stk. 3, litra b), ii). Dette ville stride mod ordningen i henhold til grundforordningen som helhed, således som jeg lige har forklaret, og som forordningen er blevet fortolket i dommene i *minikuglelejer*-sagerne (jfr. navnlig de ovenfor nævnte præmisser).

Hvad angår det af TEC anførte, hvorefter TEC Electronics' salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger ikke kunne inddrages, fordi de vedrørte andre produkter end elektroniske skrivemaskiner, kan dette efter min opfattelse ikke lægges til grund. I henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ii), skal der i den beregnede normale værdi indgå en »rimelig margen« til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger. Fællesskabsmyndighederne har efter denne ordlyd klart en skønsbeføjelse ved ansættelsen af dette beløb. Det ville stride mod formålet med artikel 2, stk. 3, litra b), ii), at hævde, at salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger kun kunne inddrages under forudsætning af, at de havde tilknytning til eksportørens afsætning af det konkrete relevante produkt, idet bestemmelsen nødvendigvis hviler på det grundlag, at der skal beregnes en normal værdi, når en sådan afsætning ikke foreligger. TEC Electronics solgte andre elektroniske produkter, nemlig kasseapparater og vægte, og salgs- og administrationsomkostningerne og andre generalomkostninger i forbindelse hermed kan efter min opfattelse tjene som målestok ved fastlæggelsen af de salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger, der ville have været forbundet med salg af elektroniske skrivemaskiner, såfremt der havde været en afsætning heraf. Der er ikke blevet fremlagt nogen overbevisende dokumentation for, at de nævnte salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger var en helt forkert målestok, for så vidt angår de salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger, som ville have gjort sig gældende, såfremt TEC havde solgt elektroniske skrivemaskiner i Japan, og jeg må konkludere, at det ikke er blevet godtgjort, at fællesskabsmyndighederne på dette punkt har overskredet grænserne for deres beføjelser.

Det følger heraf, at der heller ikke kan gives TEC medhold i det argument, at da TEC Electronics' omsætning af elektroniske skrivemaskiner er nul, er omkostningerne, for så vidt angår skrivemaskiner, nul. En sådan formalistisk fortolkning af grundforordningens artikel 2, stk. 11, savner grundlag, fordi den strider mod artikel 2, stk. 3, litra b), ii). Artikel 2, stk. 11, opstiller ikke nogen absolut regel og indeholder udelukkende

bestemmelse om en fordeling »om nødvendigt«, og noget sådant er selvsagt ikke »nødvendigt«, såfremt det strider mod formålet med artikel 2, stk. 3, litra b), ii).

Jeg er således af den opfattelse, at det ikke er blevet godtgjort, at den af fællesskabsmyndighederne anvendte fremgangsmåde med hensyn til salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger i forbindelse med beregningen af den normale værdi, for så vidt angår TEC, er retsstridig.

Tredje anbringende: spørgsmålet om TEC Frankrigs salgsomkostninger

TEC's tredje anbringende til støtte for en annullation vedrører beregningen af eksportprisen for TEC-produkter. Når det drejede sig om eksport i form af salg til TEC-datterselskaber i EF, blev eksportprisen fastlagt i form af en beregnet pris, jfr. grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), »på grundlag af de priser, hvortil den importerede vare første gang videresolgtes til en uafhængig køber, idet priserne på passende måde justeredes for at tage hensyn til alle omkostninger, der påløb mellem import og videresalg, herunder alle afgifter« (betragtning 20 til forordningen om endelig told).

TEC gør herom gældende, at den endelige fastlæggelse af dumpingens omfang er behæftet med en fejl, for så vidt angår fordelingen af salgsomkostningerne hos TEC-datterselskabet i Frankrig, og i form af en overførsel af de angiveligt forkert beregnede salgsomkostninger hos dette datterselskab til TEC-datterselskaberne i Tyskland og Det Forenede Kongerige. Det første led i dette argument er, at Kommissionen har afvist at berigtige en fejl, for så vidt angår fordelingen af TEC Frankrigs salgsomkostninger.

Hvad angår eksportprisen, hedder det i grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), bl. a.: »... viser det sig, at der eksisterer en forretningsforbindelse... mellem eksportør og importør, ... kan eksportprisen beregnes på grundlag af den pris, til hvilken den indførte vare første gang videresælges til en uafhængig køber... I så fald foretages der justeringer under hensyn til samtlige omkostninger, der er påløbet mellem indførsel og videresalg, herunder samtlige skatter og afgifter, samt til en rimelig fortjenstmargen«.

Grundforordningens artikel 2, stk. 11, lyder således: »I almindelig baseres alle omkostningsberegninger på tilgængelige regnskabsmæssige oplysninger, almindeligvis og om nødvendigt fordelt proportionalt med omsætningen for hver vare og hvert marked, der tages i betragtning.« Dette må efter min opfattelse bl. a. gælde, når eksportprisen beregnes efter artikel 2, stk. 8.

Artikel 2, stk. 8, må efter min mening forstås således, at fællesskabsmyndighederne, for så vidt angår elektroniske skrivemaskiner, som TEC solgte gennem datterselskaberne TEC Belgien, TEC Frankrig, TEC Tyskland og TEC Det Forenede Kongerige, efter bestemmelsen kunne beregne eksportprisen på grundlag af den pris, der blev anvendt ved det første videresalg til en uafhængig køber, og dette var netop, hvad fællesskabsmyndighederne gjorde, jfr. betragtning 20 til forordningen om endelig told. Ved således at beregne eksportprisen skulle fællesskabsmyndighederne foretage justeringer, for så vidt angår »samtlige omkostninger«, der påløb mellem importen og videresalget. Hvor et TEC-datterselskab solgte andre produkter end elektroniske skrivemaskiner omfattet af antidumpingproceduren, skulle der ske en fordeling af salgsomkostningerne mellem henholdsvis disse andre produkter og skrivemaskinerne. I henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 11, gælder det herved som hovedregel, at man skal basere sig på tilgængelige regnskabsmæssige oplysninger og normalt fore-

tage en fordeling proportionalt med omsætningen af hver af de pågældende produkter.

I sin besvarelse af Kommissionens antidumpingspørgeskema anførte TEC Frankrig, at omkostninger (som f. eks. generalomkostninger og omkostninger til aflønning af administrativt personale), der vedrørte såvel skrivemaskiner som andre produkter, burde gøres til genstand for en fordeling »på et grundlag, som afspejler deres betydning for de forskellige produkter«. F. eks. blev det foreslået, at der med hensyn til lønninger til sælgere, der var beskæftiget med salg af både skrivemaskiner og kasseapparater, skulle ske en fordeling på grundlag af den tid, som den pågældende brugte i henseende til de forskellige produkter. Denne fremgangsmåde strider mod hovedreglen i grundforordningens artikel 2, stk. 11. Kommissionen kunne ikke acceptere denne metode og foretog en fordeling med hensyn til »blandede« omkostninger på grundlag af omsætningen. Kommissionen forklarede dette over for TEC's repræsentanter under et orienteringsmøde den 9. januar 1987, hvor den samtidigt oplyste, at den var nået frem til en procentsats på 27,7, for så vidt angår TEC Frankrigs salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger, idet den dog havde besluttet at tage udgangspunkt i den lavere procentsats (24,87), som den var nået frem til i Belgien, da de solgte mængder var de samme.

TEC anfægtede ikke, og gør det fortsat heller ikke, at Kommissionen foretog fordelingen på grundlag af omsætningen. Når henses til ordlyden af artikel 2, stk. 11, ville dette også være meget vanskeligt. I et dokument af 31. januar 1985 gjorde TEC imidlertid gældende, at Kommissionen havde taget TEC Frankrigs samlede udgifter til lønninger og foretaget en fordeling, skønt en del af selskabets personale intet havde at gøre med skrivemaskiner og ikke burde have været inddraget i beregningen. TEC anførte, at størstedelen af det personale, hvis lønninger var blevet inddraget i beregningen, arbejdede i filialer og udelukkende var beskæftiget med salg af elektroniske vægte til endelige brugere. Ved at fratrække omkostningerne til dette personale kom TEC frem til en procentsats på 16,97 for TEC Frankrigs salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger. TEC gentog det anførte i en skrivelse til Kommissionen af 10. maj 1985. Kommissionen fremkom ikke med noget svar på dette særlige punkt, og da forordningen om endelig told blev vedtaget den 19. juni 1985, skete dette angiveligt på grundlag af en procentsats på 27,7, for så vidt angår TEC Frankrigs salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger. TEC gør nu gældende, at dette var en fejl, da elektroniske skrivemaskiner kun blev forhandlet fra TEC Frankrigs hovedsæde, hvorfor omkostninger til aflønning af personale i selskabets filialer skulle have været holdt uden for beregningen.

I svarskriftet har *Rådet* anført følgende:

»Kommissionen... fordelte nogle ikke-specifikke omkostninger hos TEC France på grundlag af omsætningen. Kommissionen er indstillet på at fravige hovedreglen i artikel 2, stk. 11, når der findes et tilstrækkeligt og dokumenteret grundlag herfor, men i denne sag fandt Kommissionen ikke, at dette var tilfældet. Det savner derfor berettigelse, når sagsøgerne vil påberåbe sig, at Kommissionen har begået en fejl. Der var en uenighed mellem TEC og Kommissionen med hensyn til den korrekte fordelingsmetode, og Kommissionen fandt ikke TEC's argumenter om dette spørgsmål overbevisende.«

Dette må antages at sigte til Kommissionens beslutning om at foretage en fordeling af omkostningerne proportionalt med omsætningen. Denne beslutning anfægtes imidlertid ikke i sagen. Det, der anfægtes, er de beregningsresultater, som var genstand for fordelingen. Når jeg læser Rådets svarskrift

alene, ser jeg ikke nogen imødegåelse af det af TEC anførte.

I replikken har TEC gentaget argumentet. TEC tilføjer, at da Kommissionen indfandt sig hos TEC Frankrig for at undersøge forholdene, tilbød selskabet at fremvise en liste over lønninger og arbejdsopgaver for hele personalet, og selskabet kunne have fremlagt en kopi af denne liste på et senere tidspunkt, såfremt det var blevet oplyst om relevansen heraf.

I duplikken har Rådet om sidstnævnte spørgsmål anført, at: »sagsøgerne på ingen måde har godtgjort, hvorledes denne liste kunne have udgjort nogen dokumentation vedrørende det omtvistede spørgsmål, nemlig hvorvidt de pågældende lønninger delvis kunne henføres til salg af elektroniske skrivemaskiner«. Dette er korrekt, der er tale om noget udokumenteret. Hertil kommer, at listen ikke er blevet fremlagt for Domstolen. Rådet anfører endvidere: »Under alle omstændigheder blev spørgsmålet om fordelingen af omkostningerne udførligt drøftet både under besøget hos TEC France i juni 1984 og under orienteringsmøderne i januar og maj 1985. Såfremt TEC mente, at listen over lønninger var af afgørende betydning, kunne TEC have fremlagt den på et hvilket som helst tidspunkt under Kommissionens undersøgelse.«

Tilbuddet om over for fællesskabsmyndighederne at fremlægge en liste over personalets lønninger og arbejdsopgaver er i denne forbindelse ikke i sig selv relevant. Fællesskabsmyndighederne rådede ikke over listen på det relevante tidspunkt, og det er ikke blevet godtgjort, at listen rent faktisk ville kunne støtte det af TEC anførte. Efter min opfattelse er listen ikke af afgørende betydning for nærværende problem.

På den anden side har Rådet ikke imødegået TEC's grundlæggende argument. Rådet bestrider ikke, at en del af TEC's personale udelukkende var beskæftiget med andre produkter. Rådet bestrider heller ikke, at embedsmændene kunne undersøge dette spørgsmål i forbindelse med deres undersøgelse vedrørende TEC Frankrig. TEC har fremlagt nogen dokumentation for, at nogle lønninger til personale kan være blevet indbragt i beregningen af TEC Frankrigs salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger, skønt de burde have været holdt udenfor. Jeg er ikke overbevist om, at den omhandlede sondring nødvendigvis er så klar og fuldstændig, som TEC hævder, men spørgsmålet blev rejst med tilstrækkelig klarhed i det nævnte dokument af 31. januar 1985, og det fremgår ikke, at fællesskabsmyndighederne skulle have overvejet det.

Under en antidumpingprocedure må fællesskabsmyndighederne ganske vist gennemgå et stort og detaljeret materiale, men jeg mener dog ikke, at det ligger inden for rammerne af deres beføjelser ganske at undlade at tage stilling til et så vigtigt spørgsmål som det omhandlede. Der foreligger ikke for Domstolen nogen tilstrækkelig dokumentation, på grundlag af hvilken det kan afgøres, hvorvidt forkerte faktiske omstændigheder er blevet lagt til grund, eller hvorvidt der er blevet begået en åbenbar fejl med hensyn til bedømmelsen, men min opfattelse i denne forbindelse er, at de relevante procedureregler ikke er blevet overholdt.

Indledningen til grundforordningens artikel 2, stk. 11, lyder således: »I almindelighed baseres alle omkostningsberegninger på tilgængelige regnskabsmæssige oplysninger«. I forordningens artikel 7, stk. 7, litra b), hedder det bl. a.: »Såfremt en af de berørte parter... nægter at give adgang til nødvendige oplysninger eller på anden måde undlader at stille sådanne til rådighed inden for en rimelig frist..., kan foreløbige eller endelige, positive eller negative, afgørelser træffes på grundlag af de tilgængelige oplysninger«. Efter min opfattelse kan fællesskabsmyndighederne ikke i nærværende sammenhæng påberåbe sig nogen af disse bestemmelser. Det kan ikke hævdes, at TEC Frankrig »nægtede at give adgang til« oplysninger af relevans for det her omhandlede problem, og Kommissionens embedsmænd blev til-

budt yderligere oplysninger i form af listen over personalets arbejdsopgaver og lønninger. Som jeg læser begge de nævnte bestemmelser, kunne fællesskabsmyndighederne ikke lovligt se bort fra det af TEC rejste spørgsmål vedrørende lønninger til personalet.

Jeg mener herefter, at fællesskabsmyndighederne må foretage en fornyet vurdering af forordningen om endelig told i form af en genovervejelse af spørgsmålet om beregningen af TEC Frankrigs salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger med henblik på beregningen af eksportprisen, for så vidt disse omkostninger omfatter lønninger til TEC Frankrigs personale. Indtil da bør forordningen forblive i kraft, men efter min opfattelse vil en afgørelse herom ligge inden for Domstolens kompetence i henhold til EØF-Traktatens artikler 173 og 174.

Det andet led af TEC's tredje anbringende er, at Kommissionen vilkårligt har lagt TEC Frankrigs salgsomkostninger til grund, for så vidt angår TEC-datterselskaberne i Tyskland og Det Forenede Kongerige.

Rådet har om dette andet klagepunkt gjort gældende, at det strider mod, hvad der rent faktisk skete, idet TEC som et forslag angav, at TEC Frankrigs salgsomkostninger var repræsentative og burde lægges til grund, for så vidt angår de andre TEC-datterselskaber.

I det førnævnte dokument af 31. januar 1985 anførte TEC efter at have angivet, at selskabet selv havde beregnet TEC Frankrigs salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger til 16,97%, følgende: »Tokyo Electric Company anmoder om, at Kommissionen lægger en procentsats på 16,97 til grund, for så vidt angår samtlige TEC-datterselskabers salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger. Ved den foreløbige fastlæggelse synes Kommissionen at have været af den opfattelse, at det mest rimelige grundlag ved fastlæggelsen af EF-datterselskabernes salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger er at tage udgangspunkt i de laveste omkostninger, der er blevet konstateret hos de datterselskaber, som har været genstand for en nærmere undersøgelse. Ved den foreløbige fastlæggelse gik Kommissionen ud fra [TEC Belgiens] omkostninger. Procentsatsen for [TEC Frankrig], 16,97, ville være et mere rimeligt udgangspunkt end procentsatsen for det belgiske datterselskab, for så vidt angår fastlæggelsen af salgs- og administrationsomkostningerne og andre generalomkostninger hos [TEC Det Forenede Kongerige og TEC Tyskland].«

Det står klart, at TEC var tilfreds med den løsning, at TEC Frankrigs salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger blev lagt til grund, for så vidt angår TEC Tyskland og TEC Det Forenede Kongerige, for så vidt der (efter TEC's opfattelse) var udsigt til, at dette ville føre til en lavere procentsats end den foreløbigt ansatte (24,87, den procentsats, der var blevet konstateret, for så vidt angår TEC Belgiens salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger). TEC's problem er i realiteten, at når man har anvendt TEC Frankrig som »surrogat«, har dette mod forventningerne ført til en højere procentsats for salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger. Dette forhold er ikke udtryk for en vilkårlig behandling. Som Rådet med rette har gjort gældende, var TEC indstillet på, at TEC Frankrigs omkostninger skulle anses for repræsentative for de andre EF-datterselskabers. TEC har ikke anført noget til støtte for, at TEC Frankrigs omkostninger, således som Kommissionen endeligt fastlagde dem, ikke kunne antages at være repræsentative. Kommissionen er efter grundforordningen under omstændigheder som de foreliggende ikke forpligtet til særskilt at undersøge omkostningerne hos hver enkelt af en eksportørs datterselskaber.

Da jeg imidlertid er af den opfattelse, at den procedure, der blev fulgt ved fastlæggelsen

af TEC Frankrigs salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger, var behæftet med fejl, kan den pågældende procentsats heller ikke opretholdes, for så vidt angår de to andre datterselskaber, for hvilke den blev lagt til grund, og forordningen om endelig told bør derfor tillige i dette omfang gøres til genstand for fornyede overvejelser.

Fjerde anbringende: spørgsmålet om skaden

TEC's fjerde anbringende til støtte for en annullation vedrører spørgsmålet om den skade, der blev påført industrien i Fællesskabet.

Der skal ske en særskilt fastlæggelse af henholdsvis dumpingmargenen og den skade, der påføres industrien i Fællesskabet, og hver af de pågældende to størrelser sætter en øverste grænse for satsen for den antidumpingtold (hvis nogen), der kan indføres. Det hedder således i grundforordningens artikel 13, stk. 3: »Denne told må ikke være højere end den... fastsatte dumingmargen...; den bør være lavere, såfremt en sådan lavere told er tilstrækkelig til at afhjælpe skaden«.

Som svar på et spørgsmål fra Domstolen anførte Rådet, at dumpingmargenen for TEC's vedkommende blev bestemt til 44,03%, og at den skade, som TEC-produkter forvoldte, blev opgjort til 24,05%. Sidstnævnte procentsats repræsenterede som den laveste den øverste grænse for den told, som fællesskabsmyndighederne kunne indføre. Fællesskabsmyndighederne foretog rent faktisk en afrunding nedad til det nærmeste hele tal og indførte en endelig told på 24% (forordningen om endelig told, som ændret ved forordning nr. 113/86).

En revideret beregning af dumpingmargenen vil derfor ikke have nogen indvirkning på satsen for den told, der blev indført på TEC-produkter, medmindre dumpingmargenen herved kommer ned under en procentsats på 24 (fra 44,03). Domstolen råder ikke over nøjagtige taloplysninger og kan ikke foregribe de kompetente myndigheders reviderede beregning, men efter min opfattelse forekommer det usandsynligt, at en fornyet beregning af TEC Frankrigs salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger som den, jeg lige har gjort mig til talsmand for i forbindelse med det tredje anbringende til støtte for en annullation, skulle resultere i en så stor nedsættelse af dumpingmargenen. Under disse omstændigheder ville det anførte ikke for så vidt tjene noget formål.

TEC gør gældende, at der savnes grundlag for den skete fastlæggelse af skaden. Igen er der tale om et anbringende med to led. TEC gør for det første gældende, at det savner grundlag at indføre antidumpingtold på importen af kompakte elektroniske skrivemaskiner henhørende Nimexe-nummer 84.51-14, da den japanske markedsandel, for så vidt angår disse produkter, faldt fra 100% i 1980 til under 75% i 1983 (selv om eksportmængden steg), og idet Olympia og Olivetti selv importerede disse produkter fra tredjelande (herunder Japan).

Den endelige antidumpingtold gjaldt »importen af elektroniske skrivemaskiner med eller uden regnemekanisme henhørende under pos. ex 84.51 A eller ex 84.52 B i Den Fælles Toldtarif, svarende til Nimexe-nummer 84.51 ex 12, ex 14, ex 19, ex 20 og 84.52 ex 95, med oprindelse i Japan« (artikel 1, stk. 1, i forordningen om endelig told). Af de forskellige nævnte Nimexenumre peger TEC på nummer 84.51-14 med henblik på at definere den kategori af skrivemaskiner, som TEC betegner som »kompakte«. Det nævnte nummer omfatter elektriske »skrivemaskiner [med almindelige typer] af vægt (uden kuffert) 12 kg og derun-

der«, i modsætning til navnlig skrivemaskiner »af vægt (uden kuffert) over 12 kg«, der henhører under nummer 84.51-19.

Skade blev i dette tilfælde konstateret, for så vidt angår elektroniske skrivemaskiner henhørende under samtlige de nævnte Nimexe-numre. Det af TEC anførte er baseret på den forudsætning, at skaden burde have været opgjort særskilt for henholdsvis, hvad TEC betegner som »kompakte« elektroniske skrivemaskiner, og hvad TEC betegner som »professionelle« elektroniske skrivemaskiner. Dette blev allerede fremført over for fællesskabsmyndighederne under proceduren og afvist på følgende måde: »To eksportører anførte, at der var to klart adskilte markeder for elektroniske skrivemaskiner, ét for såkaldte 'transportable' eller 'kompakte' og ét for 'professionelle' skrivemaskiner. Eksportørerne påstod, at indførslerne fra Japan ikke forvoldte skade for sidstnævntes vedkommende. [Eksportørerne] har ikke fremlagt beviser til støtte for denne påstand. I løbet af undersøgelsen konstateredes det således, at der i Fællesskabet produceres modeller svarende til alle modeller af de pågældende elektroniske skrivemaskiner, og alle modeller var følgelig omfattet af undersøgelsen. ... Dertil kommer, at grænsen mellem forskellige grupper af modeller, hvis den nogensinde har eksisteret, forsvinder med den yderligere tekniske udvikling, og det er således ikke rimeligt kunstigt at opdele markedet for elektroniske skrivemaskiner i grupper af modeller« (betragtning 30 til forordningen om endelig told).

Dette svarer til, hvad Rådet, støttet af Cetma, har gjort gældende under retsforhandlingerne i sagen. Den stillingtagen, der er angivet i betragtning 30, må efter min opfattelse anses som udtryk for en lovlig udøvelse af de skønsmæssige beføjelser, som fællesskabsmyndighederne har ved opgørelsen af skaden, medmindre der fremlægges overbevisende dokumentation for det modsatte. En sådan dokumentation mangler.

Det fremgår, at elektroniske skrivemaskiner ved import oftest toldbehandles som henhørende under ét af følgende tre Nimexe-numre: 84.51-14, 84.51-19 (begge nævnt ovenfor) og 84.51-20, der omfatter skrivemaskiner »med specielle typer« (dvs. andre end traditionelle skrivemaskiner med almindelige typer). På grundlag af grænsen på 12 kg kan der sondres mellem de to første af de nævnte Nimexe-numre, hvorimod dette ikke er tilfældet med det tredje, i forbindelse med hvilket vægten er uden betydning. FTT opererer ikke med nogen vægtgrænse. Under alle omstændigheder afspejler Nimexe-klassificeringen ikke markedsvilkårene for et bestemt produkt, idet formålet er et andet. Jeg mener derfor ikke, at den omstændighed, at et Nimexe-nummer begrebsmæssigt svarer mere eller mindre til »kompakte« skrivemaskiner, i sig selv kan medføre, at fællesskabsmyndighedernes fremgangsmåde skulle være ugyldig.

Man kan efter min opfattelse ikke hævde, at der åbenbart eksisterer særskilte markeder for henholdsvis »kompakte« og »professionelle« skrivemaskiner. Der kan måske på grundlag af vægten drages en sondring, men de funktioner, de forskellige skrivemaskiner har, må være en lige så betydningsfuld faktor, og det er ikke i sagen blevet godtgjort, at der er nogen væsentlig forskel mellem de to angivelige kategorier.

TEC har i nærværende forbindelse henvist til, at Kommissionen og klagerne ved flere lejligheder har omtalt begrebet »kompakte« skrivemaskiner. For det første er det af TEC

anførte bragt ud af den pågældende sammenhæng. Den nævnte sondring blev draget af praktiske hensyn, nemlig med henblik på at fastlægge statistikker, og blev ikke systematisk anvendt. Cetma anførte således i sin klage: »Klagen vedrører alle former for elektroniske skrivemaskiner... Begrebet elektroniske skrivemaskiner spænder fra små og lette transportable skrivemaskiner til professionelle skrivemaskiner til kontorbrug. Grænsen mellem de forskellige modeller er ikke klar... Ved alle elektroniske skrivemaskiner er der tale om 'samme vare', idet alle elektroniske skrivemaskiner er af næsten samme beskaffenhed og har de samme grundlæggende funktioner.« For det andet kan der intet bebrejdes Rådet, fordi hele opgørelsen af skaden i forbindelse med forordningen om endelig told klart var baseret på en forudsætning om et enkelt marked omfattende samtlige modeller af elektroniske skrivemaskiner.

Den opfattelse, at skaden kun kunne vurderes og opgøres i relation til det samlede marked for elektroniske skrivemaskiner, førte til, at fællesskabsmyndighederne særligt undersøgte hver eneste model. Et resultat heraf var, at en model, som TEC anser for »kompakt«, måtte sidestilles med en model fremstillet i EF af Triumph-Adler. TEC har ikke benægtet, at disse to modeller måtte sidestilles. Salget af TEC-modellen til dumpingpriser blev anset for at påføre skade, for så vidt angår Triumph-Adlers afsætning af selskabets i EF fremstillede model. Da det omvendt blev konstateret, at bestemte fra Japan importerede »små elektroniske skrivemaskiner« faldt ind under en anden kategori end de i Fællesskabet fremstillede og undersøgte, blev der udarbejdet en liste over modeller, som burde undtages fra tolden (jfr. betragtning 49 til og artikel 1, stk. 3, i forordningen om endelig told), og denne listes gyldighedsperiode er flere gange blevet forlænget. Efter min opfattelse kunne der lovligt gås frem på denne måde med hensyn til spørgsmålet om små modeller, der ikke konkurrerede med produkter fremstillet i EF, og det er ikke blevet godtgjort, at denne metode til opgørelsen af skaden, hvorved man gik frem model for model, var udtryk for en overskridelse af grænserne for fællesskabsmyndighedernes skønsmæssige beføjelser.

Jeg må således konkludere, at det ikke er blevet godtgjort, at fællesskabsmyndighederne var forpligtet til at opgøre skaden på det grundlag, at der var et særskilt marked for »kompakte« elektroniske skrivemaskiner, hvorledes man så end ville afgrænse dette. Selv om det havde været tilfældet, var den markedsandel, som importen fra Japan repræsenterede i den relevante periode, som TEC henviser til, kun en enkelt af flere faktorer i forbindelse med spørgsmålet om skaden, som fællesskabsmyndighederne skulle inddrage ved dennes opgørelse, idet ingen enkelt faktor nødvendigvis er »udslagsgivende«, jfr. grundforordningens artikel 4, stk. 2. TEC har selv omtalt en anden faktor, der peger i den modsatte retning, nemlig importmængden. Forholdet er efter min opfattelse ikke i sig selv afgørende.

Hvad angår spørgsmålet om modeller, som Olympia og Olivetti solgte inden for EF, men som blev fremstillet uden for EF, erkendte Rådet, at en af de angiveligt i EF fremstillet modeller, hvis målpris TEC-modellen TW 1 000 blev sammenlignet med ved opgørelsen af skaden, rent faktisk blev fremstillet i Singapore, og Rådet oplyste, at der ville blive taget skridt til at rette op på denne fejl. Rådet udstedte herefter forordning nr. 113/86 om ændring af forordnin-

gen om endelig told. Det hedder bl. a. heri: »Efter indførelsen af den endelige told har det vist sig, at visse beregninger må revideres. Disse beregninger vedrører ikke dumpingmargenerne, men den størrelse tolden skal have for at ophæve skaden: — for så vidt angår Brother Industries Ltd, Silver Seiko Ltd, TEC Tokyo Electric Company Ltd og Towa Sankiden Corporation, har sammenligningen mellem deres salgspriser inden for Fællesskabet og [målpriserne] beskrevet i punkt 36 i forordning (EØF) nr. 1698/85 fejlagtigt inkluderet data vedrørende modeller af elektroniske skrivemaskiner, som blev fabrikeret af en [fællesskabsproducent] uden for Fællesskabet. Disse data bør udelukkes fra sammenligningen.« Denne ændrede beregning førte til, at den endelige told på importen af TEC-produkter blev forhøjet fra 21 til 24%. Den af TEC anlagte anden sag, sag 106/86, er rettet mod forordning nr. 113/86, men TEC har ikke under retsforhandlingerne på dette punkt fremsat nogen nye argumenter. Efter omstændighederne må det lægges til grund, at fællesskabsmyndighederne har berigtiget den påpegede fejl under retsforhandlingerne.

Den omstændighed, at Olympia og Olivetti i den pågældende periode importerede visse modeller fra Japan og solgte dem under eget navn, kan ikke i sig selv indebære, at de to selskaber ikke havde krav på at blive beskyttet mod den skade, som blev forvoldt af importen til dumpingpriser. Noget sådant kan kun være tilfældet, såfremt den pågældende producent i EF selv importerer de produkter til dumpingpriser, som angiveligt forvolder producenten skade (i så fald kan en sådan producent falde uden for begrebet »erhvervsgren i Fællesskabet«, for så vidt angår opgørelsen af skaden, jfr. grundforordningens artikel 4, stk. 5, afsnit 1). Et sådant tilfælde foreligger imidlertid ikke her. Formålet med Olympias import fra Japan var, at de pågældende modeller skulle afhjælpe mangler, som dengang bestod i selskabets produktsortiment, og modellerne konkurrerede ikke med de modeller, som Olympia selv fremstillede. Det samme var tilfælde, for så vidt angår Olivetti. Hvad angår Triumph-Adler, importerede dette selskab ingen elektroniske skrivemaskiner fra Japan. Ingen af klagerne har derfor påført sig selv skade ved at importere japanske skrivemaskiner til dumpingpriser. Jeg er af den opfattelse, at såfremt et af selskaberne havde påført et andet en skade ved at gøre dette, ville denne omstændighed ikke betyde, at den pågældende skaderamte klager ikke ville have krav på beskyttelse mod skaden efter grundforordningen. Det er imidlertid ufornødent at tage stilling til dette spørgsmål, idet Rådet fandt, at hverken Olympias eller Olivettis import fra Japan påførte nogen af klagerne skade. At Rådets opfattelse var korrekt, støttes af den omstændighed, at kun få modeller blev importeret, at disse alle var af lavere kvalitet, og at den samlede importmængde på alle relevante tidspunkter var forholdsvis ringe. Efter min opfattelse har TEC ikke fremlagt tilstrækkelig dokumentation for det modsatte. Det må derfor lægges til grund, at fællesskabsmyndighederne ikke var forpligtet til at udelukke Olivetti og Olympia ved fastlæggelsen af skaden, fordi disse selskaber importerede visse modeller fra Japan, og det er ikke blevet godtgjort, at den i forordningen om endelig told skete opgørelse af skaden på dette punkt er behæftet med fejl.

Jeg mener herefter, at første led af TEC's anbringende vedrørende fastlæggelsen af skaden ikke kan lægges til grund.

Ved det andet led af TEC's anbringende vedrørende fastlæggelsen af skaden gøres det gældende, at den af fællesskabsmyndighe-

derne anvendte metode til fastlæggelse af underbydningens omfang er retsstridig. Anvendelsen af teoretiske »målpriser« strider mod grundforordningens artikel 4 [jfr. generaladvokat VerLoren van Themaats forslag til afgørelse i sag 53/83, Allied Corporation mod Rådet (Sml. 1985, s. 1621, 1631)]. Det nedenfor citerede afsnit behandler artikel 4 i forordning nr. 3017/79, som grundforordningens artikel 4, der har samme indhold, nu er trådt i stedet for. De pågældende bemærkninger må derfor også gælde sidstnævnte bestemmelse. I det nævnte afsnit udtalte VerLoren van Themaat følgende:

»I henhold til [artikel 4, stk. 2, litra b)] skal det navnlig fastslås, om 'der tilbydes en væsentlig lavere pris i forhold til prisen for samme vare i Fællesskabet'. Efter min opfattelse bør denne pris opfattes som den sammenlignelige reelle markedspris, som anvendes af importlandets producenter. Jeg mener, at det hverken er foreneligt med artikel 4's ordlyd eller med dumpingrettens markedsøkonomiske baggrund, at Kommissionen — ifølge Rådets oplysninger under den mundtlige forhandling — med henblik på denne prissammenligning konstruerer en ideel markedspris for fællesskabsproducenterne på grundlag af produktionsomkostningerne med tillæg af en normal fortjenstmargen.«

På trods af de angivne begrænsninger var VerLoren van Themaat alligevel af den opfattelse, at skaden i det pågældende tilfælde var gyldigt opgjort, idet han fandt det godtgjort, at der havde foreligget underbydning i forhold til de faktiske sammenlignelige priser inden for Fællesskabet. På side 1633 udtalte han endvidere konkluderende om spørgsmålet:

»Selv om det pristryk, der udøves af de franske producenter, i det væsentlige (som hævdet af sagsøgerne) skyldes de nederlandske producenters priser, står sagsøgerne ikke stærkere af den grund. Som allerede nævnt påvirkes de nederlandske producenters priser næsten med sikkerhed i nedadgående retning af de her omhandlede importpriser, således at selv en påvirkning i nedadgående retning af de franske producenters priser tilsyneladende indirekte kan skyldes sagsøgernes importpriser, hvilket må være tilstrækkeligt inden for rammerne af det frie skøn, som Kommissionen må antages at kunne udøve ved fortolkningen af grundforordningens artikel 4, stk. 1.«

Når jeg læser den relevante del af det nævnte forslag til afgørelse som helhed, forstår jeg generaladvokat VerLoren van Themaat således, at han finder det lovligt under visse omstændigheder at anvende »modelpriser« ved opgørelsen af skaden. Men skal de ord, han benyttede i det først citerede afsnit, tages bogstaveligt, mener jeg, at de må opfattes som sigtende til en anden situation end den foreliggende og ikke var ment som gældende for et tilfælde som det her omhandlede.

Tilfældet her drejer sig om dumping i stort omfang gennem en lang periode, som nødvendigvis fik priserne for de pågældende produkter inden for Fællesskabet til at falde. Et forsøg på at fastlægge en underbydnings omfang med udgangspunkt i priser, der allerede er blevet presset nedad, kan næppe føre til et resultat, der kan bruges til noget, og for at virkeliggøre målsætningen med grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra b), må der findes et egnet alternativt grundlag for sammenligningen. Efter min opfattelse

udgør en beregning af den pris inden for Fællesskabet, der ville have været gældende, såfremt der ikke var indtruffet et prisfald som følge af import til dumpingpriser, et gyldigt alternativ, som er i overensstemmelse med ordlyden af og formålet med artikel 4, stk. 2, litra b).

Tilbage står at undersøge, hvorvidt den fiktive pris blev gyldigt beregnet, eller om beregningen var behæftet med fejl, særligt for så vidt angår anvendelsen af »målpriser« [det er rigtigt, at den i betragtningerne 33-36 til forordningen om endelig told beskrevne sammenligning ikke blot tjente til at afgøre, hvorvidt der solgtes til »en væsenligt lavere pris«, jfr. artikel 4, stk. 2, litra b), men i realiteten til at opgøre den skade, der blev påført industrien i Fællesskabet, idet denne skade sætter en øverste grænse for toldsatsen i henhold til grundforordningens artikel 13, stk. 3; at sammenligningen også tjente dette andet formål, blev imidlertid ikke anfægtet af TEC i stævningen, hvorfor det er ufornødent at tage stilling til spørgsmålet]. Hvad angår anvendelsen af målpriser i forordningen om endelig told, har TEC i replikken i sag 260/85 anført, at man efter stævningens indgivelse opdagede, at tre modeller, for hvilke der var blevet fastlagt målpriser, ikke blev fremstillet i EF, men i Singapore. Rådet gjorde herom gældende, at fællesskabsmyndighederne havde erkendt denne fejl og rettet op på den ved forordning nr. 113/86. Igen gælder det, at retsforhandlingerne i sag 106/86 ikke giver noget grundlag for at antage, at der ikke ved forordning nr. 113/86 blev rettet op på den nævnte oprindelige fejl.

TEC gør endvidere gældende, at den sammenligning, for så vidt angår spørgsmålet om underbydning, som Kommissionen omtaler i forordningen om midlertidig told (betragtning 31), er behæftet med fejl. Dette er kun relevant for nærværende sag, hvori der ikke er nedlagt påstand om annullation af denne forordning, men om annullation af forordningen om endelig told, såfremt betragtning 32 til sidstnævnte forordning er udtryk for, at betragtning 31 til forordningen om midlertidig told så at sige er blevet videreført ved forordningen om endelig told. Betragtning 32 lyder således: »Der er ikke blevet fremlagt nye oplysninger vedrørende de øvrige skadevoldende faktorer, der er omhandlet i betragtning 30 til 33 i forordning (EØF) nr. 3643/84. De deri anførte konklusioner bekræftes derfor.« Umiddelbart forekommer ordet »konklusioner« [efter den engelske version] at sigte til det i den foregående betragtning til forordningen om endelig told, betragtning 31, omhandlede vedrørende rentabilitet. Ordene kan også, således som Rådet og Kommissionen gør gældende, læses således, at hensigten med betragtning 32 til forordningen om endelig told var at bekræfte det i betragtningerne 30-33 til forordningen om midlertidig told anførte om skaden, for så vidt angår andre aspekter end spørgsmålet om rentabilitet. Set i sammenhængen mener jeg, at dette er den naturlige måde at læse ordene på.

TEC anfører, at Kommissionens undersøgelse af spørgsmålet om underbydning med henblik på forordningen om midlertidig told var behæftet med fejl, idet det i første række gøres gældende, at ingen af de tre »fællesskabsmodeller«, som blev sammenlignet med TEC-modellen TW 1 000, blev fremstillet i EF i undersøgelsesperioden. For det andet anføres det, at den omhandlede underbydning var baseret på en sammenligning med EF-modeller, som var dyrere end dem, som senere blev anset for sammenlignelige med TEC-modellerne.

Det af TEC anførte kan efter min opfattelse ikke lægges til grund. For det første blev det fastslået, at TEC-modellen TW 1 000 var sammenlignelig med en model fremstillet i EF af Triumph-Adler. For det andet blev de fejl, som Kommissionens sammenligning var behæftet med, berigtiget ved den fuldstændigt fornyede sammenligning, der blev foretaget med henblik på forordningen om endelig told. Kommissionen sammenlignede her andre modeller, og denne senere sammenligning er ikke blevet anfægtet af TEC.

Jeg er herefter af den opfattelse, at TEC's fjerde anbringende til støtte for en annullation, nemlig anbringendet om fastlæggelsen af skaden, ganske må forkastes.

TEC's replik i sag 260/85 er bilagt et indlæg, som er fælles for sagsøgerne i denne sag og sagsøgerne i sag 250/85, de forenede sager 273/85 og 107/86, de forenede sager 277 og 300/85 og sag 301/85, og som i det væsentlige behandler spørgsmålet om sammenligningen mellem eksportprisen og den normale værdi. Argumenter heri, som ikke er indeholdt i TEC's stævning, kan efter procesreglementets artikel 42, stk. 2, ikke tages i betragtning, hvorfor det er ufornødent at tage stilling til dem.

Sagsomkostningerne

Rådet har gjort gældende, at den af TEC anlagte anden sag (sag 106/86) må afvises, fordi samtlige de deri rejste klagepunkter angår forordningen om endelig told, og ikke forordning nr. 113/86, som der er nedlagt påstand om annullation af i sag 106/86, hvorimod der ikke er blevet fremsat nogen nye argumenter, som særligt vedrører sidstnævnte forordning. Selv om der er en vis styrke i Rådets argumentation, mener jeg, at det har været nyttigt for Domstolen at få forelagt spørgsmålet om ændringsforordningen, og jeg finder det rimeligt, at en sagsøger får mulighed for at dække sig ind mod den eventualitet, at den oprindelige påstand bliver delvis undergravet som følge af en ændring til den anfægtede retsakt, som vedtages under retsforhandlingerne. Rådet har endvidere gjort gældende, at gentagne sagsanlæg er udtryk for et misbrug af adgangen til en prøvelse ved Domstolen, hvorfor TEC under alle omstændigheder bør tilpligtes at betale omkostningerne i den anden sag. Jeg ville utvivlsomt have været tilbøjelig til at tilslutte mig dette, såfremt parterne havde insisteret på gentagne indlæg in extenso, men da de (efter stævningens indgivelse) indvilgede i blot at henholde sig til deres indlæg i sag 260/85, finder jeg det rimeligt, at afgørelsen om omkostningerne i sag 106/86 følger den i sag 260/85.

Det er min opfattelse, at TEC kun bør gives medhold, for så vidt angår et af de fire anbringender til støtte for en annullation, som TEC har fremsat, og at dette anbringende efter omstændighederne kun kan begrunde en delvis annullation af den anfægtede forordning. Jeg finder det rimeligt, at TEC betaler 75% af Rådets og Kommissionens omkostninger og den samme andel af Cetmas. Hvad angår behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler, mener jeg, at TEC, der i denne forbindelse ikke fik medhold på noget punkt, bør dømmes til at betale Rådets, Cetmas og Kommissionens omkostninger, jfr. procesreglementets artikel 69, stk. 2, idet UTAX bør bære sine egne omkostninger.

Sammenfatning

Jeg skal herefter sammenfattende foreslå, at Domstolen:

1) annullerer forordningen om endelig told, for så vidt angår spørgsmålet om inddragelse af lønninger til TEC Frankrigs personale ved beregningen af eksportprisen for TEC-produkter solgt gennem TEC Frankrig, TEC Tyskland og TEC Det Forenede Kongerige;

2) statuerer, at retsvirkningerne af forordningen om endelig told fuldt ud skal stå ved magt, indtil fællesskabsmyndighederne, for så vidt angår det nævnte spørgsmål, har foretaget en fornyet beregning af eksportprisen og ændret forordningen i overensstemmelse hermed;

3) i øvrigt frifinder sagsøgte;

4) for så vidt angår behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler, dømmer TEC til at betale Rådets, Kommissionens og Cetmas omkostninger samt træffer bestemmelse om, at UTAX bør bære sine egne omkostninger;

5) for så vidt angår hovedsagerne, dømmer TEC til at betale 75% af Rådets, Kommissionens og Cetmas omkostninger samt træffer bestemmelse om, at UTAX bør bære sine egne omkostninger.